

цисъ. . . Да се порадвамъ на хубавия свѣтъ и да поздравя слънцето, защото ни идва скъпъ гостенинъ.

— Гостенинъ ли? — запита нежната перуника.

— О, нима ти не знаешъ? Ами, че днесъ ще дойде отъ дългъ пѣтъ последното джудже на земята, за да си вземе сбогомъ и отъ насъ. Не се чуди, ами се приготи да го посрещнемъ!

— Джудже ли? — попита перуниката. Та нима има още джужета по земята? Нима джуджетата отдавна не сж заспали своя вѣченъ сънъ? Азъ не помня да съмъ ги виждалъ нѣкога изъ нашата гора.

Другитѣ цвѣта чуха думитѣ на нарциса и весело зашушнаха.

Ето, долетѣха и ято пѣстри пеперуди и весело завикаха:

— Иде! Джуджето иде! — и задъхани кацнаха по цвѣтата.

Всичко утихна. Славеитѣ замлъкнаха, щурцитѣ прекжснаха пѣсенята си, мушицитѣ спрѣха да журтятъ, дветѣ облачета се спрѣха на небето и надникнаха презъ клонитѣ, а всички цвѣта обърнаха главичкитѣ си къмъ пѣтеката, откъдето се чуваха тихитѣ стѣпки на джуджето.

По поляната идѣше съ бавни и уморени стѣпки едно човѣченце, съ дълга бѣла брада, съ червени цървулки и шапчица на главата. Неговото лице бѣше тѣжно и уморено. Синитѣ му очи гледаха тревитѣ. То спрѣ до една голѣма папратъ, тояжката му падна отъ ржката и тежко се отпусна на меката трева. Джуджето дълго мълча и две сълзи, като две капки бисерна роса, паднаха отъ очитѣ му. Тогава то вдигна глава и тихо заговори. Цвѣта, треви, птички, дървета наведоха чела и заслушаха. Думитѣ му трептѣха като сребърни звънчета, а речъта му се разлѣ изъ тихата гора, като тиха вечерна молитва.

— Ето ме пакъ срѣдъ тебе, майчице природо! — започна то.

— Последно джудже отъ моя родъ. Извървѣхъ своя дългъ пѣтъ и ето ме стигнахъ до неговия край. Азъ съмъ уморено, много уморено. Не помня годинитѣ си. А и кой помни откога се яви нашиятъ родъ на земята? Никой не помни. Казватъ, че сме се родили тогава, когато сж цѣфнали първитѣ цвѣта, когато е запѣлъ първиятъ славей, когато е разлѣло бисернитѣ си струи първото изворче, когато слънцето за пръвъ пѣтъ е цѣлунало земята и когато Богъ е накичилъ съ звездитѣ си небето. Родили сме се тогава, когато се е родила красотата и любовта, за да играемъ съ ангелитѣ и съ добритѣ деца. Никой не може да преброи годинитѣ на нашия животъ. Но всички помнятъ, че сме живѣли въ радостъ и пѣсни, че сме сторили не едно добро. И ето всички ние завършихме вече своя пѣтъ. Всички изпълнихме своя дългъ. Азъ преброихъ много гори, спирахъ край много извори и поточета, и видѣхъ, че съмъ останало само и последно. Моитѣ дѣди и братя живѣятъ вече само въ приказкитѣ. Колко много нѣща видѣхъ по свѣта, отъ колко цвѣтни чашки спирахъ да пия бисерната роса, по колко гори брахъ ягоди, подъ колко горски сѣнки почивахъ да слушамъ славеитѣ! И затова съмъ много, много уморено. Виждамъ, че ще заспя вече въ дългъ сладъкъ сънъ